

Arrest

**nr. 127 982 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2014.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. GOBERT, loco advocaat P.-J. STAELENS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 19 mei 2014 en heeft zich op 17 juli 2014 een tweede keer vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 22 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 23 juli 2014 per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Djiboutiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 4 augustus 1981 te Djibouti. U bent van Somali afkomst. U ging naar de middelbare school. U heeft zelf nooit gewerkt. Uw vader is overleden, maar uw moeder is nog in leven. U hebt 10 broers en zussen.

Op 2 mei 2014 zou u Djibouti verlaten hebben, omwille van problemen die u had met de Djiboutiaanse autoriteiten als gevolg van uw activiteiten voor de politieke partijen MJO (Mouvement des Jeunes Opposants) en MRD (Mouvement de Renouveau pour la Démocratie). Naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag op 19 mei 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 13 juni 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze weigering bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die zich in haar arrest van 15 juli 2014 achter de beslissing van het CGVS schaarde.

Op 17 juli 2014 vroeg u een tweede keer asiel aan. In het kader van uw nieuwe asielaanvraag herhaalt u louter uw problemen zoals u ze weergaf in uw eerste asielprocedure. U legt verder een kopie neer van uw Djiboutiaanse identiteitskaart, en vermeldt dat ook uw steunkaart van MRD onderweg zou zijn.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag integraal steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet.

In dit verband dient nogmaals benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde politieke profiel in Djibouti, en zodoende evenmin aan de problemen met de Djiboutiaanse autoriteiten die daaruit voortgevloeid zouden zijn. De beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U beperkt zich immers tot het herhalen van uw vrees zoals u ze uiteenzette in uw eerste aanvraag. U legt evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken neer die een ander licht zouden kunnen werpen op de beslissing die in uw eerste asielprocedure werd genomen. Zo legt u enkel een kopie van uw Djiboutiaanse identiteitskaart neer. Uw identiteit en nationaliteit werden in de vorige beslissing echter niet onmiddellijk betwist. Bijgevolg heeft dit document op dit moment geen enkele invloed op uw asielaanvraag.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat de verblijfsprocedures waarvoor DVZ verantwoordelijk is allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden vermits zij tijdens het gehoor in het kader van haar tweede asielaanvraag uitdrukkelijk verklaarde dat ‘haar steunkaart van MRD onderweg is’. Verzoekster wijst erop dat zij op 29 juni 2014 per fax een getuigenis verkreeg. Het feit dat het Commissariaat-generaal niet eens de moeite heeft genomen om op zijn minst te wachten op deze getuigenis is volgens verzoekster zeer onzorgvuldig. Haar tweede asielaanvraag dateert immers van 17 juli 2014. Op 22 juli 2014 ging het Commissariaat-generaal, zonder de nieuwe elementen af te wachten zoals zij gevraagd had, over tot een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag. Dit is niet ernstig, aldus verzoekster, die verwijst naar een arrest nr. 45 811 van de RvV van 30 juni 2010 waarin werd geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden door onmiddellijk over te gaan tot een niet in overwegingname van de asielaanvraag terwijl uitdrukkelijk aangegeven werd door de verzoekende partij dat zij nog twee nieuwe stukken wenste over te maken. De Raad vernietigde de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat van een zorgvuldig optredende overheid in dergelijke omstandigheden mag verwacht worden dat de kans geboden werd om alsnog voormelde stukken neer te leggen alvorens een standpunt in te nemen inzake de tweede asielaanvraag.

In de thans bestreden beslissing wordt ook verwezen naar het negatieve arrest van de vorige asielpcedure. Het Commissariaat-generaal meent dan ook dat zij zich ertoe kan beperken enkel de nieuw aangebrachte elementen of feiten te onderzoeken. Verzoekster benadrukt dat de RvV in beginsel bij de behandeling van een meervoudige asielaanvraag gebonden is door gezag van gewijsde, maar er sprake kan zijn van een uitzondering, zoals in de arresten van de Raad van State nr. 214704 van 19 juli 2011 en de RvV nr. 28796 van 16 juni 2009 wordt aangegeven: “wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen”. Verder dient er rekening te worden gehouden met alle elementen (ook van vorige asielpcedures) bij het behandelen van een meervoudige asielaanvraag.

Verzoekster is bovendien van mening dat het begrip ‘nieuw element’ geen obstakel mag zijn bij de inschatting van een verdedigbare grief onder artikel 3 EVRM (of onder artikelen 48/3 en 48/4 VW voor zover dat “artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet.”).

Zij merkt voorts op dat het EHRM, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens. Verzoekster is de mening toegedaan dat uit haar verklaringen naar aanleiding van haar eerste en tweede asielaanvraag blijkt dat er wel degelijk 'mogelijks' een schending van artikel 3 EVRM kan plaatsvinden.

Verzoekster vervolgt dat zij bij haar tweede asielaanvraag wel degelijk nog 'nieuwe elementen' mag aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. In de eerste asielprocedure werd er geen geloof gehecht aan haar politieke activiteiten. Het stuk dat thans wordt neergelegd bewijst volgens verzoekster haar politieke lidmaatschap en toont daarnaast ook de vervolging aan die uit haar politieke activiteit in Djibouti voortvloeit. Zij werd geïntimideerd, bedreigd en opgesloten omwille van haar politieke overtuigingen. Dit stuk maakt dan ook wel degelijk de kans aanzienlijk groter dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, aldus verzoekster, die hier nog aan toevoegt dat de manier waarop het Commissariaat-generaal alles in twijfel trekt niet redelijk is en bijna het vermoeden doet rijzen dat ze is ingegeven door vooringenomenheid. Het lijkt zelfs zo dat zij haar asielverhaal niet kan bewijzen omdat het Commissariaat-generaal het sowieso toch niet gelooft.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2 van vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing het 'nieuw karakter' van de aangebrachte stukken niet heeft onderzocht. Er werd immers niet onderzocht of de voorgelegde stukken reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, noch of deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekende partij ze had kunnen aanbrengen. Nochtans is dit volgens verzoekster essentieel om te kunnen besluiten of deze stukken de nood tot bescherming aanzienlijk groter kunnen maken. Verzoekster vervolgt dat zij uiteraard deels haar asielrelaas herneemt. Zij kampt nog steeds met de problemen die zij kent in haar land van herkomst en zij heeft dit ook verklaard bij haar tweede asielaanvraag. Zij wijst erop dat zij thans nieuwe stukken aanbrengt die haar asielrelaas bevestigen.

Verzoekster argumenteert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de fase van de inoverwegingname van de asielaanvraag niet mag oordelen of de nieuwe elementen al dan niet de erkenning als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden, doch enkel of zij de kans hiertoe aanzienlijk groter kunnen maken, wat naar het oordeel van verzoekster *in casu* het geval is. Vervolgens verwijst verzoekster naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin wordt verduidelijkt wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag oordelen dat de kans dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk wordt vergroot. Dit kan vooreerst wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich niet als bewijsvoerend overkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of omdat de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. Verzoekster laat gelden dat *in casu* niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen. Tevens kan worden geoordeeld dat de kans niet aanzienlijk wordt vergroot wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken of een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoekster bevestigt dat zij achter haar vorig asielrelaas blijft staan. Zij argumenteert dat het Commissariaat-generaal echter over het hoofd lijkt te zien dat in deze wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van haar vorig asielrelaas, doch niet louter de voortzetting ervan vormen. Het betreffen immers nieuwe documenten die haar identiteit en politieke lidmaatschap aantonen, aangezien in de eerste asielprocedure geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas. Zij is dan ook van mening dat de nieuw voorgelegde stukken voldoende ernstig zijn en een onderzoek ten gronde verantwoorden. Aangezien de nieuwe elementen betrekking hebben op haarzelf kan evenmin met stellige zekerheid door het Commissariaat-generaal in het kader van haar prima facie-beoordeling beweerd worden dat de elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, aldus nog verzoekster. Zij is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal

in casu het onderscheid tussen haar beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw element en haar volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag uit het oog verloren is en direct lijkt te besluiten dat de aangebrachte stukken noch de vluchtelingenstatus noch de nood aan subsidiaire bescherming kunnen gronden, ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo. Om deze reden en omdat *in casu* niet werd nagegaan of de overgemaakte stukken 'nieuwe elementen' betreffen, meent verzoekster dat bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoekster een verklaring (faxkopie) van de vertegenwoordiger van het A.N.C. in België dd. 20 juli 2014.

2.4.1. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 juni 2014, weigeringsbeslissing die bevestigd werd bij arrest nr. 127 091 van 15 juli 2014 van de RvV.

2.4.2. Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekster een fotokopie neer van haar Djiboutiaanse identiteitskaart en vermeldde zij dat ook haar steunkaart van MRD onderweg zou zijn.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.4.3. Waar verzoekster betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het 'nieuw karakter' van de door haar aangebrachte stukken niet heeft onderzocht, kan zij niet worden gevolgd en gaat zij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot de door verzoekster in het kader van haar huidige asielaanvraag voorgelegde documenten terecht oordeelt als volgt: *“(…) U legt evenmin nieuwe*

documenten of bewijsstukken neer die een ander licht zouden kunnen werpen op de beslissing die in uw eerste asielaanvraag werd genomen. Zo legt u enkel een kopie van uw Djiboutiaanse identiteitskaart neer. Uw identiteit en nationaliteit werden in de vorige beslissing echter niet onmiddellijk betwist. Bijgevolg heeft dit document op dit moment geen enkele invloed op uw asielaanvraag. (...)

Met betrekking tot de door verzoekster naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt terecht opgemerkt als volgt: *"(...) In dit verband dient nogmaals benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde politieke profiel in Djibouti, en zodoende evenmin aan de problemen met de Djiboutiaanse autoriteiten die daaruit voortgevloeid zouden zijn. De beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.*

U beperkt zich immers tot het herhalen van uw vrees zoals u ze uiteenzette in uw eerste aanvraag. (...)"
Er kan inderdaad niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Verzoekster voert geen concreet verweer tegen deze overwegingen. Zij tracht, verwijzende naar hoger aangehaalde Memorie van Toelichting, aan te tonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte heeft geoordeeld dat de door haar bijgebrachte nieuwe elementen de kans dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk vergroten. Zij argumenteert in dit verband dat *in casu* in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen, dat wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van haar vorig asielaanvraag, doch niet louter de voortzetting ervan vormen aangezien het nieuwe documenten betreffen die haar identiteit en politieke lidmaatschap aantonen en dat de nieuwe elementen betrekking hebben op haarzelf zodat evenmin met stellige zekerheid door het Commissariaat-generaal in het kader van haar prima facie-beoordeling kan beweerd worden dat de elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker.

De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke zoals hoger reeds gesteld op generlei wijze worden betwist, laat staan onkrachtig zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoekster bevestigt dat zij bij haar tweede asielaanvraag dezelfde problemen heeft ingeroepen die zij reeds uiteenzette tijdens haar eerste asielaanvraag. Uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat deze problemen reeds ten gronde onderzocht werden door de hiervoor bevoegde instanties en dat de Raad daarover reeds een arrest heeft geveld. In zoverre verzoekster verwijst naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde verklaring van de vertegenwoordiger van het A.N.C. in België dd. 20 juli 2014, waaruit moet blijken dat zij werd geïntimideerd, bedreigd en opgesloten omwille van haar politieke overtuigingen, wijst de Raad erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

In de mate verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal onzorgvuldig tewerk is gegaan door niet eens te wachten op deze getuigenis vooraleer de bestreden beslissing te nemen, benadrukt de Raad dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen strikte termijnen oplegt voor de behandeling van meervoudige asielaanvragen. Het tweede

en derde lid van dit artikel luiden namelijk als volgt: *“De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na overzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.*

Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, § § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden.”

De Raad wijst erop dat het verzoekster toekwam om tijdig de nodige documenten te verzamelen die zij ter ondersteuning van haar asielaanvraag wenste neer te leggen. De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde getuigenis dateert overigens van 20 juli 2014, dus twee dagen voor de bestreden beslissing. Er kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook geen onzorgvuldigheid worden verweten doordat hij niet heeft gewacht op de neerlegging van een mogelijks onbestaand document, louter omdat verzoekster beweerde dat er nog een document onderweg zou zijn, en hij zich heeft gehouden aan de wettelijk opgelegde behandelingstermijn van verzoeksters tweede asielaanvraag.

Waar verzoekster nog betoogt dat het door de verwijzing in de bestreden beslissing naar haar eerste negatieve asielbeslissing lijkt alsof zij van tevoren geen tweede kans verdient en dat zij geen enkel nieuw element zou kunnen aanbrengen opdat het Commissariaat-generaal geloof zou hechten aan haar asielrelaas, kan zij allerminst worden gevolgd. Verzoekster brengt geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien hebben de ambtenaren van het Commissariaat-generaal geen persoonlijk enkel belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Het in zeer algemene bewoordingen bekritisieren van de bestreden beslissing zonder deze kritiek in concreto te duiden, kan bezwaarlijk een ernstig verweer worden geacht.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan de hand van eerdere beslissingen onderzocht kan worden of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeksters eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd bij hoger aangehaald arrest nr. 127 091 van 15 juli 2014 bevestigd. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoeksters verklaringen en de door haar in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van de door haar uiteengezette vluchtmotieven.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Waar verzoekster tot slot nog meent dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoekster worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat artikel

57/6/2 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asiolverzoeker in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die “de kans aanzienlijk groter maken” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen “de kans aanzienlijk groter maken”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoeksters tweede asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

2.5. In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoekster brengt evenwel geen elementen aan waaruit kan blijken dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in haar land van herkomst. Mede in acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas zijn er ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. (...)

Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoekende partij andere elementen heeft aangehaald waaruit een nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS